occult

lam als een vogel

die dag maar wel goed werk over hersens wereld zon zenuwen sfeer achter schermen kruis op berg zee

occult dag zonder gave

On Wed, Aug 26, 2026 at 10:40 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Only he who is working for the
masters can build on the Kingdom of God on Earth for himself
and for the masses. These souls are aided by our world
at all times; they are part of Israel.

On Wed, Aug 26, 2026 at 10:02 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Wij bezochten vele andere cellen, doch vertoefden daar slechts
kort. Ik begreep, dat ik duidelijk had gevoeld. Op Isis waren
slechts twee menschen, eigenlijk maar één, en die eene was ik.
Mij schonken zij hun bizondere aandacht. Buiten de Hoogepriesters
waren er veertig priesters, waaronder leerling-priesters
en zelfs kinderen, die als ik, het priesterschap wilden behalen.
Wij gingen nu naar een ander gebouw, waar de meesters bijeen
176

kwamen. Toen wij daar binnentraden zag ik, dat er astrale deuren
open gingen; eerst toen waren wij in de eigenlijke ruimte.
Deze afsluiting vond ik afschuwelijk. In deze kamer werd over
leven en dood beslist. Er waren hier twee andere priesters, doch
in hun stoffelijk leven en dagbewustzijn, dus wakker. Toch werden
de drie meesters onmiddellijk waargenomen. Vanuit deze
wereld kregen de anderen een bericht, dat zij geestelijk ontvingen.
Ik voelde waarom zij dit deden. Dit was noodzakelijk en
was om hun eigen verbinding en één-zijn te controleeren. Wel
zeker, zoo dacht ik, Isis is machtig en die macht leerde ik nu
kennen. Géén priester zou deze macht op eigen krachten kunnen
vernietigen. Hun macht lag hieraan vast, zij waren in voelen en
denken, hooren en zien één. Allen hadden slechts één doel, dat
van hun leven te maken, waardoor zij wijsheid, eer, roem en de
vreugden des levens konden genieten. Maar voor hen allen waren
de Goden het middel, de wijsheid, hun macht en grootheid, doch
de leerlingen van Isis de slachtoffers, die hun dierlijk vergif
moesten aanvaarden.
Afschuw en diepe ontroering trad mijn ziel binnen. Ik zou hier
nog meer geheimen kunnen beleven, doch ik stelde dat uit tot
later, want wij gingen verder. Thans naar een ander gebouw.
Ook om dat gebouw zag ik een dichten muur van astrale kracht.

Wat nu, dacht ik, want er waren geen deuren aanwezig; ook dit gebouw was geestelijk geheel afgesloten. Zou ik soms nieuwe geheimen leeren kennen?
Het eerste geheim en wonder was, dat de meesters door dezen muur heen wandelden. Dan traden zij het stoffelijke gebouw binnen. Aan hun eigen uitstraling herkende ik weer deze afsluiting, want zij gingen door hun eigen kracht, zoodat ik ook dit raadsel begreep. Het was heel natuurlijk, maar doodelijk gevaarlijk voor hen, die in dit gebouw waren ondergebracht. O, welk een macht bezit Isis, hoe machtig, zei ik telkens tot mij zelf, hoe verschrikkelijk is alles, is Isis met haar geheimen.
„Dectar, mijn vriend, ik ken thans de liefde van Isis, maar ik vraag mij af, hoe jij je al die jaren hebt kunnen beschermen."
Wij traden het gebouw binnen waar de priesteressen leefden.
i77

On Wed, Aug 26, 2026 at 8:33 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
leven speelde ook mij parten. Het zien in de onzichtbare wereld bemoeilijkt het aardsche leven, wat maar weinigen zullen begrijpen.
Het telkens terugkeeren, het weder aanvaarden van de stof, het leven daar, is het moeilijkste van uwe gave. Ik weet en ken uw strijd, voel uw verlangen om het geestelijke leven voorgoed te mogen binnentreden. Ook die gevoelens houden uw leider tegen, zijn een tegenwerkende kracht om alles te kunnen ontvangen. Alleen aan deze zijde weet men daarvan; de mensch op aarde kent al deze toestanden niet. Toch bent u één dier begenadigden en het leven hier zal voor u niets dan geluk beteekenen, wanneer u zich staande zult weten te houden. Thans zal ik u de beteekenis van uw rots mededeelen.
Wanneer u in uw lichaam bent teruggekeerd en u verbindt u mét uw rots, dan zult u, vooral wanneer u verschillende dingen niet duidelijk zijn en u tot het één of ander moet besluiten, het daaraan kunnen zien. Zij toont u, op welke hoogte gij u bevindt.
Aan haar zult gij uw eigen leven kunnen spiegelen; zij toont u, hoe uw leven is, in stijgende of dalende lijn. Alles zal wankelen, wanneer gij uw weg niet zuiver bewandelt. Uw rots zal stralen wanneer u zelf straalt. Wanneer er tijden komen, dat alles trilt en beeft, bid dan God om de waarheid te mogen ontvangen.
Stem uw eigen leven af op uw %ts. Alles is geestelijk, zoo ook uw leven op aarde, en u zult in den geest voedsel ontvangen.
Uw rots zal u dus aantoonen of gij uw werk goed of verkeerd hebt gedaan. Ge zult dalen en klimmen steeds maar door, om uw rots te verfraaien. Het spreekt vanzelf, dat het een groote genade is, om zooiets van deze wereld uit te mogen ontvangen."
André schaamde zich nu, dat hij zijn eigen levensrots als het ware van zich had afgeslingerd.
„Ik ben dus gekomen, om u voor u zelf te waarschuwen.
Spiegel uw leven aan dat van mij; het zal u steunen en kracht schenken, waardoor u op aarde nog veel zult bereiken. Velen zult gij overtuigen van een eeuwig voortleven en zij, die zich

deze wijsheid eigen maken en er naar gaan leven, zullen aan deze zijde licht bezitten. Ge zult wetten leeren kennen, die ook mij zijn getoond, ge zult sferen bezoeken, die alle nog schooner

zijn dan waar u reeds mocht binnentreden; kortom alles zal u worden gegeven, om hen op aarde gelukkig te maken. Ge zult de schatten des hemels ontvangen. Ik zal gelukkig zijn, dat mijn broeder in de stof zijn werk goed zal begrijpen en ik zal u met mijn gebed en al mijn kunnen steunen.”

André reikte hem beide handen, die de geest innig drukte, waarna zij de terugreis aanvaardden.

Toen hij des morgens ontwaakte, waren zijn eerste gedachten voor den geest, die hem des nachts was komen halen. Hij wist zich alles zuiver te herinneren. Vlug stapte hij uit bed, om nu zijn kostbaar geschenk in zich op te nemen. Daar hing zijn rots, zijn eigen leven, het symbool van zijn eigen ik, dat hij van zich had gestooten. Hoe lang zou het niet duren, voor hij die hoogte zou hebben bereikt.

Daar boven zou hij moeten komen, hoog bij het kruis; dat was het einde. Duizenden jaren zouden er mee heengaan.

Hoe dankbaar was hij zijn leider, dat hij hem dit kostbare schilderij had gegeven, en ook Wolff dankte hij uit het diepst van zijn ziel. Hoe ondankbaar was hij vaak, wanneer hij de geestelijke dingen niet begreep. Maar nu was hem alles duidelijk en hij nam zich heilig voor, om zich geheel aan zijn taak te geven.

Thans zou hij het schilderij voor geen duizenden willen missen.

Hij nam zich heilig voor om al zijn krachten voor het hoogere te gebruiken. Het was een heerlijke dag voor hem en al spoedig beleefde hij welk een groote steun de rots voor hem was.

Eenigen tijd later stond hij voor een moeilijk probleem, waarmede hij geen raad wist, want het betrof hemzelf.

Hij wist niet hoe er uit te komen en aan Alcar durfde hij dit niet te vragen. Maar toen hij op een middag in zijn stoel rustig zat na te denken, werd hij plotseling met zijn rots verbonden. Alles stond te wankelen en nu begreep hij, dat, wanneer hij de dingen zou doen zooals hij nu dacht, alles verkeerd was en het hem zou bedroeven. Hij besloot dus het andere te doen, wat het moeilijkste voor hem zou zijn, maar hü zag tevens, dat hij op den goeden weg was. Zie, dat was nu zijn steun. Wie op aarde kon zijn eigen leven zien en werd op zijn fouten gewezen? Wei-

nigen, die dat konden; hij had echter dit bezit. Thans begreep hij nog beter het leven van hem, die op aarde medium was geweest.

Toen hij handelde zooals het moest, zag hij, dat de fundamenten nog steviger waren geworden dan voorheen. Het was prachtig, maar moeilijk; toch wilde hij die moeilijkheid, waardoor hij geestelijk sterker zou worden.

Na eenigen tijd gaf Alcar hem een ander bewijs, dat zijn rots een geestelijk geschenk was en beteekende. Door zijn eigen mediamieke kracht gaf Alcar hem daarvan het bewijs. Op een middag

kreeg hij bericht, dat hij zou moeten fotografeeren. Geestenfoto's zou hij moeten maken, wat lang zou duren. Van een zijner vrienden kreeg hij alle benoodigdheden en spoedig begon hij. Het eerste dat op de plaat verscheen waren wolken. Daarna kwamen er figuren, doch hij had er maanden voor noodig om tot dit resultaat te komen. Alcar zeide hem, dat hij spoedig iets zou afdrukken, daar hij zoover ontwikkeld was. Toch duurde het nog maanden; hij had reeds verschillende platen verbruikt, maar het zou komen, daar hij iederen avond andere inwerkingen vöelde. Plotseling kwamen er zachte gezichten door, die zich door het ectoplasma opbouwden en duidelijk zichtbaar waren. Toch was hij er nog niet en hij ging rustig verder. Het bewijs kwam echter geheel onverwacht, waardoor hij weer begreep, dat alle schoone en groote dingen op occult gebied, zoo ook in het leven, plotseling worden gegeven. Op een middag van één zijner patiënten huiswaarts keerende, voelde hij onderweg reeds een hevige inwerking. Thuis gekomen, was hij zich van niets meer bewust, haalde het toestel en zette alles klaar, zonder het zelf te weten. Daarna voelde hij zich tot bewustzijn terugkeeren, maar hij bleef toch onder dien invloed.
„Roep je vrouw," hoorde hij Alcar zeggen, „zij dient voor sujet. Ook haar krachten zijn noodig."
Hij riep haar en zij moest onder het schilderij plaats nemen. Alles stond gereed. Op hetzelfde oogenblik hoorde hij zeggen: „Open", en hoorde iemand naast zich tellen, die bij twintig begon en bij acht en twintig riep: „Sluiten". De opname was geschied. Daarna werd hij naar de donkere kamer geleid en voelde
96
weer een hevige inwerking, een teeken, dat men hem van gene zijde met het ontwikkelen hielp. Hoe groot was zijn verwondering toen er een kruis zichtbaar werd. Dit kruis was niet op het doek te zien. Hoe was het mogelijk? Het was wel twee meter groot. Hij, noch zijn vrouwtje, hadden er van te voren iets van gezien. Hij voelde zich doodmoe, alsof al zijn krachten daarvoor waren gebruikt. Innig gelukkig met zijn succes, hoorde hij Alcar zeggen:
„Geloof je nu, André, dat het je rots is,' die beteekenis heeft in den geest? Dit, mijn zoon, is het bewijs van de geestelijke waarheid. Het is een heilig geestelijk bezit, houd het in eere."
Voorloopig moest hij ophouden, omdat hem andere toestanden zouden worden duidelijk gemaakt; later zou hij weer beginnen. André aanvaardde en was gelukkig met zijn rots. Allé media zullen door geestelijke hulp eens een steun ontvangen, wanneer men aan gene zijde weet, dat zij hun werk goed volbrengen. Hij hoopt nog veel te mogen ontvangen van en te bereiken door hen, die achter den sluier leven.
97

On Wed, Aug 26, 2026 at 7:25 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

levenscentrum of
zonnevlecht.

On Wed, Aug 26, 2026 at 6:50 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
het verstand hebben niets met deze ziekte uit te staan. Haar innerlijk leven is normaal, natuurlijk, maar tevens onbewust. Armoedig
225
zwak! Haar hersenen werken normaal. In haar zie ik geen stoffelijke stoornissen. Het is en blijft alléén haar gevoelsleven dat ziek is, nog onbewust van de astrale wetten en in disharmonie met het stoffelijk leven en met God. Zij mist haar levenservaring. Ook haar leven is door eigen zwakte, de geestelijke armoede van haar persoonlijkheid, gebroken. Ik zal je nu andere wetten verklaren, André, ongelooflijke waarheden, die wij vanuit ons leven op aarde hebben kunnen vaststellen. Wij hier weten dat de mens zonder hersenen kan denken. Hoor je het? De mens kan zonder hersenen denken!”
„Meent u het?”
„Ja, André, ik spreek waarheid, het is mogelijk. Maar dan gaat het gevoelsleven op andere organen over. Het gevoelsleven drukt zich nu in handelingen uit.
Velen van ons hebben tijdens de eerste wereld-oorlog op aarde gediend. Ze hielpen de doktoren vanaf deze zijde in hun moeilijk werk om de gewonden te verzorgen. Onder hen was een geleerde, die zich reeds op aarde speciaal voor de hersenen geïnteresseerd had. Toen hij echter aan deze zijde kwam, ontwaakte en zag, dat hij eeuwigdurend voortleefde, omdat de geest een tweede lichaam is dat in de mens in het stoffelijke lichaam leeft, begreep hij zijn studie in het aardse leven. „Ach” riep hij uit en zuchtte diep, als ik dat had mogen weten op aarde! O, hoe zou ik hebben aangetoond, dat er meer is in het stofkleed dan men op aarde denkt.”
Wat deed hij nu? Toen hij zijn eeuwig leven had aanvaard, zich het geestelijke bewustzijn had eigen gemaakt, spoedde hij zich naar de aarde en hielp nu zijn collega’s in de stof om de verminkten bij te staan. Hij concentreerde zich alleen op zijn aardse broeders, wanneer het een schedeloperatie gold. Wat beleefde hij en de doktoren op aarde? Bij een soldaat vonden zij, toen de schedel werd gelicht, geen hersenen. Zijn schedel was leeg en wat hersenen had moeten zijn, was verdroogd. Van zijn geboorte af had deze mens zonder die vitale organen geleefd. Wat een wonder riep men op aarde. Mijn geestelijke broeder werkte nu op hen in en wilde hun dit verschijnsel duidelijk maken. In het korte aardse leven had hij zich geheel gegeven om de vraag „zijn hersenen nodig om te kunnen denken” op te lossen. Hier had men nu de bewijzen!
Denk niet, André, dat dit een verhaal is. Op aarde is men nu zover, dat dit in de wetenschappelijke wereld bekend is. De geleerden weten dus hiervan af maar kunnen het nog niet aanvaarden. Ze durven het niet aan te nemen want dit zou alle stelsels omverwerpen. Ze zouden dan het geestelijk voortleven als een vaststaand feit moeten aanvaarden en het wetenschappelijk bekend maken. Maar ze zijn nog niet zover.
226

Er zijn nog geen doktoren die hun persoonlijkheid hiervoor inzetten.
Er zijn geleerden, die buiten hun aardse kennis om zover zijn gekomen, maar die enkelen kunnen het ongeloof niet overbruggen. Eerst aan deze zijde zullen allen zien dat het zo is. Doch dan kunnen zij niets meer voor hun wereld doen; hun macht op aarde is dan voorbij.
Langzaam maar zeker schrijdt de wetenschap vooruit. Het bewuste aanvaarden, dat het innerlijk leven ook ziel is en dat de ziel geest is aan deze zijde, is het ontwaken voor ons leven. Onze wetten moeten beleefd en aanvaard, het leven na de dood gekend worden en eerst dan lééft de mens. Nu is hij een levend dode, die zich niet bewust is van zijn cosmische kracht en hierdoor de „Alomtegenwoordigheid" van God mist.
Eerst hierna kan de wetenschap achter het stoffelijk leven zien. Men kan volkomen ingaan op hen die achter de sluier leven, aan welke mogelijkheid nu niet geloofd wordt, en dan is er voor millioenen levens iets te doen. Dat betekent voor de wetenschap macht op aarde en voor de mens levensgeluk. Dit is Gods heilige wil! Hiervoor moet geleefd en gevochten worden."
„Hoe is nu de werking van deze toestand, Alcar?"
„Ik zal je trachten dit raadsel te verklaren. Luister: Er zijn verschillende mensen op aarde, die zonder het te weten geen hersenen onder het schedeldak bezitten. De schedel is leeg en toch denken ze en zijn zeer scherp in hun gedachten. Ik heb je al eens verteld van ons levenscentrum of zonnevlecht. Ons levenscentrum nu staat in directe verbinding met het zenuwstelsel. Wanneer wij mensen op aarde denken en voelen, verwerkt het zenuwstelsel ons beleven en komen deze indrukken op de plaats van bestemming aan, in dit geval de hersenen. Maar wanneer deze organen er nu niet zijn, komt er een verbinding tot stand tussen zenuwcentra én gevoelsleven. Het zenuwstelsel reageert zó onfeilbaar, dat het tot eenheid komt met het gevoelsleven waarna de verstoffelijking van deze gevoelens plaatsvindt. Hetgeen nu de ziel als de persoonlijkheid wil doorgeven, klinkt door de spreekorganen de Ruimte in. Stelt de persoonlijkheid zich op zwijgen in, dan wordt dat contact natuurlijk verbroken en houdt het spreken op. Dan hebben deze organen hun werk verricht. De hersenen, zo heeft men aan deze zijde vastgesteld, vangen de lichamelijke en geestelijke druk van de persoonlijkheid op en reguleren deze gedachtenkracht, die de geest gevormd heeft. Nu doet dat het zenuwstelsel.
De hersenen dienen dus het centrale punt. De hersenen alleen zouden geen doorgang geven aan deze gevoelskracht in woorden vertolkt, omdat de spreekorganen en het zenuwstelsel voor deze organen het werk moeten verrichten. Hieruit zien wij, dat de spreekorganen vitaal zijn, maar dat de hersenen gemist kunnen worden. De trillingsorganen voor het spreken
227
worden nu door de kracht van de eigen wil en de persoonlijkheid tot werken gedwongen.

On Wed, Aug 26, 2026 at 6:16 PM Jeff Fernando Post <jefffernandop@gmail.com> wrote:
Gele overrule met ultra violet in de universiteit

Op wo 26 aug 2026, 17:51 schreef Jeff post <j.f.post1986@gmail.com>:

Die hulp, beste
jongen, komt regelrecht uit die wereld en raakt één wet, de wet
157
die „Liefde” heet. Die wet is oppermachtig, al dat andere is
slechts schijn, is het gevoel van veel boosdoeners. Maar die gaan
zelf eens ten onder. En om daaruit te mogen putten, Venry,
daarvoor te mogen dienen, geloof mij, is reeds een groote genade,
kan alléén genade zijn.
Nu ben ik weer mijzelf, Venry, straks zal je weten, wat het zeggen
wil. Je zal mij in verschillende gedaanten zien, maar weet
dan, dat ik daardoor mijn eigen leven redde. Voel dan goed en
tracht mij ook daarin te begrijpen. Mijn eigen leven legde ik in
jouw handen, want ik wist, dat ik je moet helpen; eens echter
zal ik ontvangen.
Isis is machtig, ook buiten Isis leeft macht. In latere eeuwen,
beste vriend, zullen de menschen op aarde beleven hoe machtig
astrale wetten zijn. Wie na ons dit uit nieuwsgierigheid volgt,
is een kind des doods en wie deze wetten niet kent, sterft, vroeg
of laat, maar hij sterft. Waardoor, Venry? Alléén door de magische
wetten, want deze zijn doodelijk. Op verren afstand zuigt
men je leeg en doorsteekt men je hart. Dat wapen is hun concentratie
en sterke wil. Ik kan een zieke op afstand genezen, doch
ook dooden, zoo onfeilbaar is mijn concentratie. Wanneer een
priester een opdracht ontvangt om te dooden, is daar geen gif,
grof geweld, of eenig ander wapen voor noodig. Alléén gedachten,
het geestelijke wapen, dat wij bezitten, Venry, en dat
wij ons in de duisternis hebben eigen gemaakt. Het is daar alles
of niets, welnu, wij willen alles, alles.”
„Je bent een wonder, Dectar.”
„Ik ben slechts een klein kind in gedachten, anders hielden de
astrale muren ook mij niet gevangen. Doch wij zullen er komen,
Venry, ik vertrouw op je hulp. Als je een onmetelijke ruimte
wilt aanschouwen en de wijsheid van daar ontvangen en een Koning
zijn in gedachten, zoodat je dezen Tempel een nieuw gewaad
kunt geven, dan, beste Venry, moet je volkomen van jezelf
bewust zijn, moet je weten, wat je zelf kunt en wat je niet mogelijk
is.
Ook de meesters zijn niet volmaakt, want in hun één-zijn is een
zwakte, die wij reeds hebben leeren kennen. Zij denken niet aan
158

On Wed, Aug 26, 2026 at 5:31 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
als of je buiten je lichaam bent

en

je geest of astrale persoonlijkheid dat opgebouwd is

jou Mij dan De hersens voeding geeft

Dat mijn spirit geest mijn hersens leven MAG VERBETEREN

On Wed, Aug 26, 2026 at 1:12 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Ik herstelde
mij heel vlug en zei: „Als de zon tweemaal ondergegaan is en
haar hoogste punt weer bereikt heef

oer nacht van overpowert Zwarte kelk bloem

echt nacht donker geslapen

occult oer nacht

om te hertellen